

вентъ прѣзь 1825 г., 26 октомврий. За удостовѣрение на участието си и храбростта си въ Гърция, той притежавалъ документа, подписанъ отъ водителитѣ: х. Христо, Яни Коста и Мавромихали. Ималъ е медаль и отъ грѣцкото военно министерство¹⁾

Единъ отъ най популярнитѣ послѣдници отъ революцията прѣзь 1821 г., а особно слѣдъ разпрѣсването на възстанниците въ Ромжния, сж прѣселванията въ М.-Азия и заробванията на „млади булки, моми и дѣца“. Тѣхъ ги носѣли въ кошове на коне и ги продавали по градоветѣ. Сливенското прѣдание за тоя случай съвпада съ народната пѣсень:

Турци прес Дунав минахъ,
Младите роби робяхъ,
Старите под кон тѣпчахъ,
Малките дица грабяхъ,
У кошови ги носяхъ.²⁾

Сливенската пѣсень въ тая смисълъ е замѣсила името на *Михалъ Войвода*, Влашки князь отъ края на XVI-я вѣкъ, който се отождествява съ *Сава Бинбаши*, защото „размирилъ Влашката земя и Богданската“. Тукъ се пѣе:

Младо робяше, старо сичеше,
Дребни деца подъ конъ тѣпчаше.³⁾

Съ такива кошове турцитѣ докарали въ Сливенъ около 20 момичета, които били продавани на мѣстни богаташи по

¹⁾ Запис. Д-ръ Селим. I, 9; 19—20.

За българ. войвода въ Гърция изрично пише Zinkeisen, II 373, 796. Четатъ се имената на х. Христо, х. Михалъ, капитанитѣ Райко, Димо, генерала Ранко, х. Семко и т. н.

Прославенитѣ въ сжщата революция Диамандиовци ще сж сжщо отъ Сливенъ. Тази фамилия е била голѣма и богата. Потомцитѣ ѝ измиратъ въ Влашко, па и до днесъ се намиратъ слѣди отъ нея подъ името Диамандиди въ Παλαρρηυολουλου, V, 765; Диамандитисъ въ Zinkeisen (I, 145; II, 30), на едно мѣсто е „олимпиець“ на друго — „македонецъ“. (ibid. 338). Първото грѣцко училище въ Сливенъ (1805 г.) е открито отъ х. Диаманди или х. Дамянти, Мангалоу, родомъ сливенець. Д-ръ Селимински се срѣщналъ съ него и съ другъ свой съгражданинъ х. Неофитъ въ св. Гора, тъкмо прѣзь 1821 г. (I, 85). Но което е по-важно, между членоветѣ на българския комитетъ въ Атина, основанъ тамъ отъ Селимински, личи и името Д. Диамантополосъ. Селимински забѣлѣзва, че грѣцкитѣ истории прѣмълчаватъ участието на българитѣ въ Завѣрата и пишатъ само за „гърци“. I. 84.

²⁾ Мсб.. II, 140.

³⁾ Слушана отъ Баба Димитрица Пановката, но слабо запомнена.